

Семантички устав је пре свега нормативан устав, који важи, примењује се, остварује у друштвеном животу али који не допушта никакву промену, ни сопствену ни промену политичке власти односно постојећег поретка.

ГЛАВА ЧЕТВРТА

ДОНОШЕЊЕ И ПРОМЕНА УСТАВА

I. ДОНОШЕЊЕ УСТАВА-РАЗЛОЗИ И ОПРАВДАНOST ЊЕГОВОГ ДОНОШЕЊА

1. УСТАВ КАО УСЛОВ ПРАВНО УРЕЂЕНЕ (КОНСТИТУЦИОНАЛИЗОВАНЕ) И ОГРАНИЧЕНЕ ДРЖАВНЕ ВЛАСТИ

Устав се у правној науци и пракси појављује и развија крајем XVIII а највише у XIX веку када се доноси највећи број ових правних аката у свету. Тада, у XIX веку, он добија универзални значај и то је век уставности, када је срушен апсолутизам државе и на позорницу друштвеног живота уведен народ који је проглашен за основ власти и државе. То је било дело буржоаске револуције која се ослонила на Русоово учење о народној суверености, о вољи народа која је суверена, тако да у друштву све има да буде према тој општој вољи која је изражена у закону. Идеја устава и уставности је значила ограничење апсолутне власти и прелазак у демократску и регулисану власт. Истина, и пре устава су постојале државе, заједнице у којима су постојала различита правила, било писана или неписана, која су обезбеђивала да се људи понашају у духу постојећих схватања друштвеног живота. Тако су уставима модерних држава претходили акти-нагодбе карактеристични за европски средњи век и државе те епохе у којима су разграничена права и дужности између владара и грађана и где су наспрам владаревих привилегија и прерагатива утврђене и његове дужности.¹ Касније, са модерном државом се губе ти средњевековни акти, повеље, карте, декларације, обичаји и сл. и изграђује се рационално, „цивилизовано“ и писано право.

2. ДОНОШЕЊЕ УСТАВА У РАЗЛИЧИТИМ ИСТОРИЈСКИМ